

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 260/05-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Alexandra Bröstla a Jána Lubyho prerokoval sťažnosť Z., a. s., so sídlom K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. S., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 656/96 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 1896/93) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Z., a. s., na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 656/96 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 1896/93) porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 656/96 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Z., a. s., p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom jednototísíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý uhradiť Z., a. s., trovy konania v sume 6 309 Sk (slovom šesťtisícristodeväť slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. I. S., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 260/05-13 z 27. októbra 2005 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Z., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 656/96 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 1896/93).

Na základe výzvy ústavného súdu z 21. novembra 2005 okresný súd vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti Spr. 1379/05 z 25. novembra 2005 k priebehu konania okrem iného uviedol:

„... z hľadiska skutkovej a právnej zložitosti možno predmetný spor hodnotiť ako štandardný, i keď určitú skutkovú obtiažnosť možno vidieť v nutnosti nariadenia znaleckého

dokazovania a zisťovania právneho nástupcu pôvodného žalobcu i s ohľadom na prebiehajúce konkurzné konanie.

- chronológia procesných úkonov:

- žaloba bola podaná na bývalom Mestskom súde v Košiciach dňa 17. 11. 1992.

- dňa 7. 12. 1992 bol na základe výzvy súdu zaplatený súdny poplatok.

- dňa 18. 1. 1993 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie o vecnej nepríslušnosti s tým, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená na ďalšie konanie Krajskému súde v Košiciach. Uznesenie nadobudlo právoplatnosti dňa 23. 2. 1993 a 25. 2. 1993 bol spis postúpený Krajskému súde v Košiciach.

- uznesením zo dňa 27. 10. 1993 bola vec vrátená Krajským súdom v Košiciach tunajšiemu súde.

- dňa 17. 3. 1994 bol daný pokyn pre doručenie rozhodnutia Krajského súdu účastníkom konania a žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podaný odpor, ktorý podal proti platobnému rozkazu, vydanému Krajským súdom.

- opatrením predsedu súdu zo dňa 6. 6. 1994 bol spis podľa § 2 ods. 2 Spravovacieho poriadku pridelený do súdneho oddelenia JUDr. D. S.

- výzvou zo dňa 3. 12. 1994 bol žalobca vyzvaný na zaplatenie doplatku za zmenený - rozšírený návrh.

- dňa 1. 2. 1995 bol žalobca vyzvaný na predloženie listinných dokladov a označenie návrhov na dokazovanie.

- dňa 13. 6. 1995 bolo stanovisko žalobcu doručované žalovanému.

- dňa 2. 10. 1995 bol určený termín pojednávania na deň 2. 11. 1995. Z dôvodu neúčasti účastníkov konania bolo pojednávanie odročené na 7. 12. 1995.

- ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 8. 2. 1996. Na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie sumy 34.936,- Sk a vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 92.759,- Sk bol nárok žalobcu vylúčený na samostatné konanie.

- rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15. 6. 1996 a nové konanie je vedené pod sp. zn. 15 C 656/96.

- opatrením predsedu súdu zo dňa 25. 3. 1997 bol spis pridelený do súdneho oddelenia JUDr. V. O., ktorá dňa 8. 4. 1997 žiadala výpis z obchodného registra na žalobcu a žalovaného vyzvala na predloženie listinných dôkazov.

- dňa 4. 2. 1999 bol určený termín pojednávania na deň 19. 2. 1999. Uvedené pojednávanie bolo z dôvodu práceneschopnosti konajúcej sudkyne odročené na 12. 3. 1999.

- pojednávania, určeného na deň 12. 3. 1999, sa žalobca – sťažovateľ nezúčastnil z dôvodu práceneschopnosti jeho zamestnankyne, ktorá sa mala pojednávania zúčastniť.

- ďalšie pojednávanie, určené na deň 15. 4. 1999, bolo odročené opäť na žiadosť sťažovateľa z dôvodu práceneschopnosti jeho zástupkyne.

- termíny ďalších pojednávani boli určené na dni 14. 5. 1999, 16. 6. 1999, 7. 7. 1999, 17. 9. 1999 a 27. 10. 1999. Posledné z uvedených pojednávani bolo preročené na žiadosť sťažovateľa na deň 12. 11. 1999. I toto pojednávanie žiadal sťažovateľ odročiť z vážnych rodinných dôvodov jeho zástupkyne.

- ďalšie pojednávanie, určené na deň 19. 1. 2000, bolo odročené na neurčito.

- dňa 14. 10. 2002 bol žiadaný výpis z obchodného registra na žalobcu.

- podľa úradného záznamu, nachádzajúceho sa v spise, bol na majetok spoločnosti Z. a. s. K. vyhlásený dňa 21. 8. 2001 Krajským súdom v Košiciach konkurz, preto konajúca sudkyňa prípisom zo dňa 23. 10. 2002 vyzvala správcu konkurznej podstaty na oznámenia, či navrhuje pokračovať v predmetnom konaní. Keďže tento na výzvu súdu nereagoval, bola mu dňa 11. 3. 2003 zasielaná urgencia, na základe ktorej doporučil súdu obrátiť sa s dotazom priamo na spoločnosť Z., a. s. K.

- na základe výzvy súdu zo dňa 12. 5. 2003 oznámil žalobca, že trvá na pokračovaní v konaní.

- výzvou zo dňa 29. 3. 2005 bola spoločnosť Z. a. s. vyzvaná na predloženie listinných dôkazov o prechode žalovanej pohľadávky na novú spoločnosť. Žiadané doklady boli predložené 11. 4. 2005.

- uznesením zo dňa 25. 8. 2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. 9. 2005, bolo nariadené znalecké dokazovanie a za tým účelom bol spis dňa 11. 10. 2005 zaslaný ustanovenému znalcovi.

- v konaní neboli zistené prekážky postupu súdu podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

- za prieťahy, spôsobené sťažovateľom, možno považovať jeho opakovanú neúčast' na pojednávaniach, konaných v dňoch 12. 3. 1999, 15. 4. 1999 a 12. 11. 1999, a to i napriek tomu, že sa jednalo o ospravedlnenú neúčast'. Sťažovateľ ako právnická osoba mal

možnosť zabezpečiť účasť na pojednávaní inou osobou (právnym zástupcom alebo svojim zamestnancom), a ním uvádzané dôvody ospravedlnenia - práceneschopnosť a vážne rodinné problémy konkrétneho zamestnanca, nemožno, podľa môjho názoru, akceptovať.

- za prietahy, spôsobené súdom, možno považovať obdobia od 8. 4. 1997 do 4. 2. 1999, od 19. 1. 2000 do 14. 10. 2002 a od 29. 5. 2003 do 29. 3. 2005.

- posúdenie zbytočnosti prietahov ponechávam na zváženie ústavnému súdu. (...)

Obdobné procesné úkony, ktoré uviedol okresný súd vo svojom vyjadrení, zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a súdneho spisu sp. zn. 15 C 656/96 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 1896/93).

Navyše zistil, že podaním z 27. októbra 1993 sťažovateľka rozšírila žalobný návrh, ktorý zmenila opätovne na pojednávaní 8. februára 1996. Túto zmenu žalobného návrhu okresný súd pripustil a zároveň rozhodol, že žalovaný je povinný uhradiť sťažovateľke peňažnú sumu z titulu nezaplatenia nájomného a časť uplatneného nároku na zaplatenie peňažnej sumy za dodané služby (vykurovanie nebytového priestoru) vylúčil na samostatné konanie.

Správca konkurznej podstaty sťažovateľky oznámil 20. marca 2003 okresnému súdu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľky zamietol.

Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom vyjadrení z 2. decembra 2005 k stanovisku okresného súdu okrem iného uviedla:

„K doručenému vyjadreniu k našej sťažnosti zo strany OS Košice II sa vyjadrujem tak, že ospravedlnená neúčasť na pojednávaní z dôvodu PNS nemôže byť posudzovaná za prietahy spôsobené sťažovateľom. (...)

Zároveň v tomto vyjadrení žiadala priznanie trov konania spolu vo výške 9 464 Sk za tri úkony právnej pomoci s režijným paušálom a 19 % daňou z pridanej hodnoty.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

K právomoci ústavného súdu pred 15. februárom 1993

Konanie vo veci sťažovateľky začalo 17. novembra 1992, keď podala na bývalom Mestskom súde v Košiciach žalobu o zaplatenie 83 686 Sk s príslušenstvom.

Jurisdikcia ústavného súdu („rationae temporis“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993. Bez zreteľa na vznik právomoci ústavného súdu v rámci posúdenia základnej otázky, či sa vec prerokovala na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd už konštantne prihliada aj na dobu, ktorá v konaní uplynula do 15. februára 1993 (napr. IV. ÚS 47/03).

II.

Sťažovateľka sa podanou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoľeným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povaha veci) a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd pri vyhodnotení doterajšieho konania okresného súdu podľa označených kritérií dospel k týmto záverom:

1. V posudzovanom prípade je predmetom konania nárok na zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom (pohľadávka) z titulu dlžného nájomného a platieb za poskytnuté služby (vykurovanie nebytového priestoru). Vec nie je z právneho a skutkového hľadiska zložitá a ničím výnimočná, pretože patrí do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Aj okresný súd poukazuje na to, že „... z hľadiska skutkovej a právnej zložitosti možno predmetný spor hodnotiť ako štandardný...“.

Ústavný súd však ďalšiu časť stanoviska okresného súdu, z ktorej vyplýva, že „určitú skutkovú obtiažnosť možno vidieť v nutnosti nariadenia znaleckého dokazovania a zisťovania právneho nástupcu pôvodného žalobcu“, neakceptoval, pretože všeobecný súd k samotnému dokazovaniu a nariadeniu znaleckého dokazovania pristúpil až v auguste 2005, teda takmer po 13 rokoch od podania žaloby. Zároveň ústavný súd je toho názoru, že ani zisťovanie právneho nástupcu pôvodného žalobcu v danom prípade nemalo na priebeh tohto sporu žiadny vplyv a nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania.

2. Správanie sťažovateľky je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred označeným porušovateľom práva došlo k zbytočným priet'ahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Správanie účastníka konania môže zbaviť orgán verejnej moci zodpovednosti za prieťahy v konaní len vtedy, ak dôsledkom správania účastníka je spomalenie alebo znemožnenie postupu konania. Ústavný súd z obsahu sťažnosti zistil, že i keď sa sťažovateľka nezúčastnila štyroch pojednávaní (2. novembra 1995, 12. marca, 15. apríla a 12. novembra 1999), táto skutočnosť nemala vplyv na dĺžku konania, pretože všeobecný súd sa touto jej neúčastňou vôbec nezaoberal a súčasne sa sťažovateľka (okrem pojednávania v novembri 1995) vždy pred termínom pojednávania riadne ospravedlnila. Ústavný súd preto neakceptoval v tomto smere vyjadrenie okresného súdu, že aj sťažovateľka prispela k predĺženiu tohto konania.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd posudzoval existenciu zbytočných prieťahov v označenom konaní, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Z postupu okresného súdu vyplýva, že i keď o časti sťažovateľkou uplatneného žalobného návrhu na zaplatenie nájomného právoplatne rozhodol, ďalšiemu jej nároku po jeho vylúčení na samostatné konanie (15. júna 1996) nevenoval žiadnu pozornosť. Okresný súd prvý úkon urobil až 8. apríla 1997 (takmer po 10 mesiacoch), keď vyžiadal výpis z obchodného registra a vyzval žalovaného, aby mu predložil listinné dôkazy.

Od tohto dátumu bol okresný súd nečinný bez akejkoľvek zákonnej prekážky až do 4. februára 1999, keď určil termín pojednávania na 19. február 1999 (nečinnosť takmer 22 mesiacov). Ďalšia nečinnosť v trvaní viac ako 50 mesiacov bola zistená aj od 19. januára 2000, keď okresný súd odročil pojednávanie na neurčito, do 29. marca 2005, keď vyzval sťažovateľku na predloženie listinných dôkazov. Počas tohto obdobia okresný súd urobil len také jednoduché úkony, akými sú výzva zo 14. októbra 2002, ktorou žiadal výpis z obchodného registra a informáciu od správcu konkurznej podstaty, či navrhuje pokračovať v predmetnom konaní, a urgencia tejto informácie v marci 2003.

Okrem toho, že okresný súd bol v priebehu konania v jednotlivých obdobiach nečinný, jeho jednotlivé úkony boli neefektívne a nesústreďené. Výsledkom takejto činnosti, ktorá v okolnostiach prípadu spôsobila vznik zbytočných prietahov v konaní, bolo aj to, že hoci nariadil niekoľko pojednávanií najmä v roku 1999, nerešpektoval pritom zásadu hospodárnosti konania. Takmer všetky pojednávania odročil pre neprítomnosť účastníkov konania a z ich neúčasti nevyvodil žiadne opatrenia a závery, na ktoré bol oprávnený podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že *„za prietahy spôsobené súdom, možno považovať obdobia od 8. 4. 1997 do 4. 2. 1999, od 19. 1. 2000 do 14. 10. 2002 a od 29. 5. 2003 do 29. 3. 2005“*.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 656/96 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 1896/03) došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom

súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 656/96 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 5 vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 300 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo žiadosti sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia a zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, predmet konania a to, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 100 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. I. S.

Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania v sume 6 309 Sk (slovom šesťtisícristodevät slovenských korún) z dôvodu trov jej právneho zastúpenia. Sťažovateľka požadovala úhradu trov konania spolu vo výške 9 646 Sk za tri úkony právnej služby. Advokátka je platiteľkou dane z pridanej hodnoty, preto žiadala, aby sa jej priznala úhrada zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 19 % podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd priznal právnej zástupkyňi úhradu za dva úkony právnej služby (prípravu a prevzatie vecí, písomné vyhotovenie sťažnosti), každý v hodnote 2 501 Sk (základom bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2004 vo výške 15 008 Sk), podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 279/2005 Z. z. Ďalej ústavný súd priznal právnej zástupkyňi sťažovateľky aj dvakrát náhradu režijného paušálu za každý úkon po 150 Sk, ktorá bola zvýšená aj o daň z pridanej hodnoty vo výške 1 007 Sk podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky. Úhradu uplatnenú za tretí úkon sťažovateľke so zreteľom na jeho obsah nepriznal (absencia ústavnoprávneho charakteru).

Úhradu trov konania spolu v sume 6 309 Sk je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2005